

Psalmul 128 – C.H. Spurgeon

Titlul: O cântare a treptelor.

Se pare că acest psalm ne duce o treaptă mai sus decât cel anterior. În acela a fost dată numai o îndrumare despre modul cum ar trebui construită o casă; acesta, dimpotrivă, marchează o imagine a unei case bine construite, împodobită prin harul lui Dumnezeu cu fericire casnică. Și în ea se observă un progres, pentru că priveliștea ajunge aici până la copiii copiilor. La fel este de observat o creștere în fericirea descrisă; pentru că în vreme ce copiii sunt descriși în psalmul anterior ca săgeți, aici îi vedem ca măslini tineri și în timp ce acolo încheierea constituie vorbirea cu vrăjmașii, acest psalm se termină cu plăcuta expresie: „Pacea să fie peste Israel!” Astfel urcăm treaptă cu treaptă și cântăm la urcare.

Conținutul

Psalmul este o cântare pentru adunarea de casă, se potrivește bine pentru căsătorie, pentru aniversarea zilei de naștere a capului de familie sau pentru oricare dintre zilele festive în care o familie fericită se adună ca să-L laude pe Domnul. *Luther* l-a intitulat „O cântare de nuntă despre căsătorie și menaj”. Ca toți ceilalți psalmi de pelerinaj, și acesta se referă la Sion și la Ierusalim, care sunt amândouă amintite explicit și el se încheie ca Psalmii 125, 130, 131, cu un cuvânt care exprimă dragostea și nădejdea pentru întregul Israel. Psalmul este scurt, dar bogat în conținut și plin de îndemnuri. Frumusețea sa poetică va fi apreciată de aceia, cărora le râde inima în piept când văd coama casei lor.

Interpretare

1. Ferice de oricine se teme de DOMNUL și umblă în căile Lui.
2. Pentru că vei mânca din munca mâinilor tale, vei fi fericit și-ți va merge bine.
3. Soția ta va fi ca o viță roditoare înăuntrul casei tale; fiii tăi, ca niște ramuri de măslin în jurul mesei tale.
4. Iată, așa va fi binecuvântat omul care se teme de DOMNUL.
5. DOMNUL să te binecuvânteze din Sion! Și să vezi binele Ierusalimului în toate zilele vieții tale
6. și să vezi pe fiii fiilor tăi! Pacea să fie peste Israel!

Versetul 1. *Ferice de oricine* (textul original) *se teme de DOMNUL*. Ultimul psalm studiat se încheie cu o binecuvântare; acesta începe cu o binecuvântare. Și în conținut există o înrudire apropiată între cele două. Teama de Domnul este capul de unghi al oricărei adevărate bunăstări. Poziția noastră față de Domnul este hotărâtoare pentru toată organizarea vieții noastre. Există oameni care consideră toată existența prezentă ca pe un rău, o pedeapsă, o stare sub blestem. Dar acesta este un punct de vedere foarte unilateral. Peste omul temător de Dumnezeu acționează deja de acum, în prezent, binecuvântarea lui Dumnezeu. Pentru el nu este în nici un caz valabil ce propovăduiește disperarea necredinței, că pentru om ar fi mai bine să nu existe. El este deja acum un om fericit, mântuit, pentru că el este un copil al fericitului Dumnezeu, al Domnului, care guvernează în harul veșnic și el este deja aici jos un moștenitor al lui Isus Hristos, a cărui moștenire cu adevărat nu este nenorocire, ci bucurie. Lucrul acesta este adevărat despre fiecare dintre aceia care se tem de Dumnezeu în toate situațiile, în toate timpurile; fiecare dintre ei este un binecuvântat al Domnului. Fericirea lor pare să nu fie întotdeauna vizibilă pentru rațiunea carnală, dar ea este permanent o realitate, pentru că Dumnezeu Însuși declară că este așa; iar cel pe care-l fericește El, acela este cu adevărat fericit.

Să cultivăm acea sfântă, copilărească teamă de Domnul, care este miezul și rădăcina întregii evlavii adevărate – acea venerație care se sfiște să-L supere, care are în vedere cu toată seriozitatea să-I fie pe plac, care I se predă cu totul în dăruire liniștită și ascultare supusă. Această teamă de Domnul este izvorul bun al unei vieți sfinte; despărțit de acest izvor nu există nicio sfințire. Nimeni, în afară de cel care se teme de Domnul, nu va umbla vreodată în căile lui Dumnezeu.

Și umblă în căile Lui. O evlavie pe care se va odihni binecuvântarea lui Dumnezeu nu are voie să constea numai din sentimente, ci trebuie să se manifeste în viață. Este flecăreală zadarnică să vorbim despre teama de Dumnezeu, dacă umblarea noastră seamănă cu viața celor cărora nu le pasă dacă există Dumnezeu sau nu. Căile lui Dumnezeu vor fi căile noastre, dacă vom fi umpluți de venerație sinceră față de El; dacă inima noastră este intim legată cu Dumnezeu, atunci și picioarele noastre Îl vor urma foarte de aproape. Cum este înclinată inima unui om, aceasta se va arăta în umblarea sa, iar binecuvântarea lui Dumnezeu va ieși la iveală acolo unde inima și umblarea Îi slujesc împreună lui Dumnezeu. În timp ce primul psalm, care începe și el cu aceeași binecuvântare, descrie atitudinea și umblarea celui temător de Dumnezeu, întâi după contrastul față de cei nelegiuți, aici găsim atitudinea și umblarea celui evlavios marcate cu câteva linii deslușite. Ca să ne bucurăm de binecuvântarea divină, credința noastră trebuie să se arate activă: trebuie să *umblăm*; mersul nostru trebuie să se orienteze după o ordine și o regulă ferme: noi trebuie să mergem pe *căi* foarte precise; iar aceste căi trebuie să fie căile *Domnului*, deci, toată umblarea noastră trebuie să rezulte din *teama de Dumnezeu*, despre care vorbește prima parte a versetului. Căile lui Dumnezeu sunt căi fericite, binecuvântate. Ele au fost concepute de Cel care este esența întregii fericiri; ele au fost făcute practicabile pentru noi prin Acela în care ni s-a arătat mântuirea lui Dumnezeu; binecuvântații Domnului umblă pe ele; ele sunt umbrite de binecuvântările prezente și duc la fericirea veșnică: cui nu i-ar plăcea să umble pe asemenea căi!

Versetul 2. *Da, te vei bucura de munca mâinilor tale* (textual) și deci te vei *hrăni* din ea (Luther). Adevărul general al primului verset găsește aici o aplicație personală la evlaviosul cap de familie. Aceasta este soarta binecuvântată a omului evlavios în poziția sa pământescă: să muncească și să găsească în muncă câștigul pentru sine și pentru ai săi. Dumnezeu este Dumnezeul celor activi. Noi nu trebuie să ne părăsim profesia pământescă pentru că Domnul, în harul Său, ne-a chemat să fim moștenitori ai cerului. Noi nu cunoaștem nicio făgăduință pentru trândăvia romantică sau pentru reveria nerațională, ci binecuvântarea lui Dumnezeu vine pe muncă aspră și pe sârguința cinstită. Deși suntem cu totul dependenți de mâna lui Dumnezeu, este totuși voia lui Dumnezeu ca noi să ne hrănim prin propriile noastre mâini, pe care ni le-a dat El. El vrea să ne dea pâinea cea de toate zilele, dar aceasta, prin muncă trebuie să devină pâinea noastră (2 Tesaloniceni 3.12). Toate felurile de muncă cinstită sunt incluse aici; pentru că dacă unul se trudește în sudoarea frunții sale, iar altul în sudoarea creierului său, atunci nu este aici nicio deosebire, nici în sârguință, nici în binecuvântare, numai că de cele mai multe ori este mai sănătos să lucrezi și cu trupul, nu numai cu capul. Fără Dumnezeu, tot muncitul este zadarnic; dacă, dimpotrivă, suntem cu Dumnezeu la muncă, atunci binecuvântarea este sigură pentru noi. Făgăduința are conținutul, că munca noastră va fi roditoare și că cel care o va îndeplini se va bucura și de beneficiul acesteia. Este un lucru rău dacă un om se spetește timp de o viață, și totuși nu primește o răsplată corespunzătoare pentru toată truda sa. De regulă, cei care caută să-I slujească lui Dumnezeu cu credincioșie în viața pământescă, se ridică dintr-o astfel de sclavie nevrednică; ei revendică ce li se cuvine și primesc ce revendică. În orice caz, acest verset este potrivit să le dea curaj, ca să se străduiască pentru lucrul acesta. „Vrednic este lucrătorul de plata lui.” Când a fost bine în Israel cu domnia lui Dumnezeu, poporul ales a putut să vadă această făgăduință împlinită literalmente; dacă,

dimpotrivă, domneau peste ei stăpâni răi, atunci venitul muncii lor le era reținut de exploatatori, iar recolta le era luată de tâlhari. Dacă ar fi umblat întotdeauna în teama de Dumnezeu, atunci asemenea situații triste le-ar fi rămas necunoscute. Unii oameni nu se bucură niciodată de munca mâinilor lor, pentru că nu-și îngăduie un timp de odihnă. Pofta de a câștiga mai mult le răpește capacitatea de a se bucura de ce au. Într-adevăr, dacă merită osteneala de a munci, atunci merită și osteneala de a mânca din ce s-a muncit.

Vei fi fericit, textual: O, fericirile tale! Expresia ebraică este foarte completă (ceea ce se exprimă atât în forma de plural, cât și în pronunția lărgită a cuvântului). Fericirea acumulată, un belșug de bunăstare, acestea sunt partea omului care se teme de Domnul. El este un om fericit și binecuvântarea care se odihnește pe el se va manifesta în mii de feluri. Contextul ne îndrumă să așteptăm, înainte de toate, și fericirea casnică, bucuria și binecuvântarea în familie. Dumnezeul nostru este Dumnezeul adevărat al casei. Romanii aveau larii {n.tr.: Nume dat în mitologia romană unor divinități considerate a fi ocrotitoarele casei și ale familiei.} și penații lor, care trebuiau să supravegheze și să conducă viața casnică pas cu pas; dar noi nu avem nevoie să privim în urmă la aceștia, pentru că noi avem mai mult decât aceia în singurul Dumnezeu adevărat, viu. Ferice de tine, cap de familie temător de Dumnezeu! Îți va merge bine! Da, binele este pentru cei buni și le va merge bine și-n timp, și-n veșnicie celor care fac ce Îi place lui Dumnezeu. Dacă ne temem de Cel Preaînalt, putem să abandonăm orice altă teamă. Dacă umblăm pe căile lui Dumnezeu, atunci stăm sub ocrotirea Sa, grija Sa și plăcerea Sa; atunci trebuie să rămână departe de noi primejdia și pieirea și toate lucrurile trebuie să lucreze spre binele nostru. După părerea lui Dumnezeu, pentru noi n-ar fi nicio fericire să ne trăim vigoarea fără efort și să mâncăm în dependență nedemnă pomana. Starea cea mai fericită de pe pământ este aceea când avem o muncă de făcut, putere s-o îndeplinim și o răsplată corespunzătoare pentru ceea ce am prestat. Aceasta este, pe lângă binecuvântarea lui Dumnezeu, tot ce trebuie să ne dorim și este suficient pentru oricine care se teme de Domnul și detestă lăcomia nefericită. Dacă avem hrană și îmbrăcăminte, atunci să fie suficient pentru noi.

Versetul 3. *Soția ta.* Ca să ajungă la fericirea pământească deplină, omul nu trebuie să fie singur. În Paradis a avut nevoie de o ajutoare, iar în afara acestuia, ea nu este mai puțin necesară. Cine găsește o soție, acela găsește ceva bun și poate fi vesel în Domnul (Proverbe 18.22). În Israel, căsătoria a fost o regulă cu excepții foarte rare. Au existat și există oricum astfel de oameni, care din motive nobile, ca Pavel, renunță la a fi căsătoriți. Dar cei care se tem de Dumnezeu și poate numi o femeie temătoare de Dumnezeu ca fiind a lui, acela a aflat cât de plăcut este să împartă binecuvântarea lui Dumnezeu cu o inimă iubitoare și că binecuvântarea și fericirea sunt înmulțite prin aceasta.

Soția ta va fi ca o viță roditoare. Pentru desăvârșirea fericirii casnice, Dumnezeu ne dăruiește copiii. Ei răsar din rodul legitim al căsătoriei, exact ca strugurii din viță. De dragul strugurilor este plantat butucul de viță; femeia este pregătită pentru nașterea și îngrijirea copiilor. Fiecare creatură se simte de obicei bine dacă împlinește scopul pentru care a fost creată; și în această privință este un indiciu al unei căsnicii fericite, dacă acest mare scop al legăturii dintre soț și soție este împlinit. Soții nu trebuie să-i considere pe copii ca pe o povară, ci ca pe o binecuvântare. Femeile nobile sunt rodnice și în amabilitate, în spirit gospodăresc, în promptitudine pentru ajutorare și în dragoste; chiar dacă le este refuzat rodul trupului, în realitate ele tot nu sunt neroditoare, dacă ne oferă vinul dulce al mângâierii și strugurii întăritori ai sănătății casnice. Binecuvântat din belșug este bărbatul a cărui consoartă este roditoare în toate acele fapte bune care îi revin în poziția de soție și de mamă.

Înăuntru casei tale. Ea este o păsărică domestică, sau, cum spune un proverb german, o femeie de casă, nu una din exteriorul casei (Joc de cuvinte în limba germană: „Hausfrau/Ausfrau”, înțelesul expresiei obținându-se prin înlăturarea literei H); dacă vrei s-o găsești, atunci trebuie s-o cauți în interiorul casei. Ce-i drept, ea trebuie să aibă grijă de foarte multe lucruri, atât în interiorul casei, cât și în exteriorul ei; dar locul unde lucrarea ei binecuvântată se arată cel mai deslușit este totuși interiorul casei, a cărei podoabă este. Casele orientale au în mod obișnuit în mijloc o curte deschisă, pătrată, în care dau diferitele camere; acolo este de găsit gospodina, ocupată ba în încăperea aceasta, ba în aceea, după cum o cere timpul zilei. Ea se ține de casă și prin aceasta susține casa. Doar este casa soțului ei și ea este a soțului ei, cum se exprimă autorul psalmului: soția *ta*, casa *ta*; dar prin grija ei iubitoare își face soțul atât de fericit, încât pentru el este o plăcere s-o recunoască drept proprietăreașă cu drepturi egale, pentru că și el este soțul ei și casa lui este casa ei.

Fiii tăi, ca niște ramuri de măslin (textul original) *în jurul mesei tale*: probabil că de o sută de ori am văzut când am zăbovit iarna în sud, rămurelele tinere de măslin răsărind în jurul tulpinii părintești, iar această priveliște m-a făcut de fiecare dată să-mi amintesc versetul psalmului nostru. Niciodată nu i-a venit autorului în minte să vrea să prezinte ramurile de măslin răsărind în jurul unei mese, ci el zugrăvește masa veselă de familie, complet ocupată cu copii în creștere, care se grupează în jurul părinților lor, exact ca ramurile tinere de măslin în jurul măslinului bătrân, falnic, adânc înrădăcinat. Tabloul este uimitor de frapant, ceea ce trebuie să se impună oricui care are ocazia să observe lucrul acesta în țara măslinilor. Ce frumoasă este priveliștea unui asemenea măslin bătrân, noduros, care, el însuși purtând încă un belșug de roade, este înconjurat de un grup de urmași puternici, care cresc, și fiecare dintre ei ar avea abilitatea să ia locul bătrânului măslin care formează centrul, dacă acesta ar fi tăiat sau rupt de furtună și de vreme rea. Să-și imagineze în psalm o masă într-un frunziș format din ramuri, aceasta poate să-i vină în minte probabil unui veritabil locuitor al unui mare oraș, că acest tablou, de exemplu, este obișnuit de văzut la cafenele sau în grădinile de vară, dar acest gând nu i-ar trece niciodată prin minte unui poet oriental. Nu măslinii, ci copiii sunt în jurul mesei, exact cum în partea anterioară a versetului acest „înăuntru casei tale” nu se referă la vița de vie, ci la gospodină. Interpretarea greșită a acestei relații a dus la tot felul de idei bizare în ambele părți ale frazei. Să observăm mai departe că nu este vorba despre ramurile de măslin, cum a tradus *Luther*, ci despre puietul de măslin (textual), deci de la măslinul tânăr, ceea ce modifică mult imaginea. – Copiii noștri se adună în jurul mesei casei noastre ca să fie hrăniți și aceasta înseamnă să băgăm mâna în pungă, dar este totuși mult mai bine decât dacă trebuie să-i vedem zăcând pe paturile de boală și dacă locul lor de la masa familiei este gol. Ce binecuvântare dacă putem să le punem pe masă castroane pline și bucătăria simplă de casă le place atât de mult. Să lăudăm bunătatea Domnului pentru acest privilegiu! Gospodina este sus și jos și pretutindeni în casă, mereu ocupată, dar fetițele și băieții noștri îmbujorați își arată marea hărnicie la mese; și când binecuvântarea Domnului se odihnește pe o familie, cu greu ar fi o priveliște mai îmbucurătoare. Autorul psalmului întrunește în imagine vița și măslinul – bucuria, pe care femeia, ca soție și mamă o răspândește în casă, și desfătarea și nădejdea pe care le oferă familia în creștere -; ambele sunt împreună produsul cel mai nobil pe care îl oferă pământul și familiile noastre sunt grădini ale Domnului. Ne-ar putea fi mai ușor să apreciem corect avantajele pe care le avem în căminul nostru, dacă ne gândim care ar fi soarta noastră dacă ne-ar fi retrase. Cum ne-ar fi, dacă scumpa tovarășă a vieții noastre ar fi dusă din odăile casei noastre, unde a acționat liniștit și totuși atât de activ, în camera tăcută a mormântului? Și ce este toată osteneala și grija pentru copii, îndată ce o comparăm cu mâhnirea pentru pierderea lor? Imaginează-ți numai o clipă, dragă tată, cât de mare ar fi durerea ta, dacă ar trebui să exclami împreună cu Iov: „O, de-aș fi ca în lunile trecute, ca în zilele când Dumnezeu mă păzea ... și tinerii mei în jurul meu!” (Iov 29.2,5).

Versetul 4. *Iată, așa* (textul original) *va fi binecuvântat omul care se teme de DOMNUL.* Subliniază-ți aceasta, scrieți-o în inimă, căci merită o atenție temeinică. Nu trebuie să forțăm versetul până la concluzia că toți oamenii binecuvântați de Domnul trăiesc în căsnicie și ar trebui să aibă soție și copii, ci versetul vrea să spună numai că fericirea casnică este modul în care Domnul Își arată bunăvoința față de acei oameni evlavioși, care sunt chemați să trăiască în căsătorie. El le binecuvântează părtașia casnică cu soția și cu copiii, încât aceste relații reciproce se dovedesc a fi fericite și aducătoare de câștig. Și această binecuvântare a turnat-o DOMNUL peste toate menajurile temătoare de Dumnezeu ale lui Israel, pentru că El este Dumnezeul tuturor familiilor poporului Său ales. La aceeași binecuvântare se poate aștepta și Israelul noului legământ. Noi am fost de nenumărate ori martori oculari la asemenea binecuvântare și am fost iar și iar copleșiți de sentimentul că un cămin pașnic, vesel, este fericirea pământescă cea mai dulce care-i poate fi dăruită unui om. Fericirea familială vine de la Domnul și este o parte a planului Său pentru susținerea unui neam de oameni temători de Dumnezeu și pentru păstrarea adorării Sale în țară. Numai de la Domnul trebuie să așteptăm fericirea casnică. Posesia bogăției n-o garantează, alegerea unei mirese înzestrate cu sănătate și cu frumusețe nu oferă nici ea vreo garanție pentru acesta, nici chiar nașterea unui șir întreg de copii drăgălași nu este suficientă pentru ea; binecuvântarea lui Dumnezeu trebuie să fie acolo ca efect al evlaviei, ca rod al unei umblări sfinte.

Versetul 5. *DOMNUL te va binecuvânta* (sau: *să te binecuvânteze*) *din Sion!* O binecuvântare spirituală îi va fi dată unui om evlavios, ca o cunună a tuturor binecuvântărilor vremelnice care îi vor fi dăruite. Dacă el este totuși un mădular al aceluși întreg, care este proprietatea și poporul moștenitor al lui Dumnezeu și dacă totuși cortul său constituie o parte a taberei care se grupează în jurul cortului sfânt; dacă, prin urmare, binecuvântarea este vestită de la punctul central, aceasta va străluci și până la el și până la cortul său. Binecuvântarea casei lui Dumnezeu se va odihni pe casa lui, binecuvântarea preotească, cea care potrivit Numeri 6.24-26 spune: «Domnul să te binecuvânteze și să te păzească! Domnul să facă să strălucească fața Lui peste tine și să-ți fie îndurător! Domnul să-Și înalțe fața peste tine și să-ți dea pace», acesta este belșugul de binecuvântare care se revarsă pe capul omului temător de Dumnezeu. Sionul era locul din care curgea binecuvântarea și, de aceea, spre Sion se îndrepta privirea poporului când dorea să primească har. De la altarul de jertfă, de la scaunul îndurării, de la norul care învăluie lumina slavei Domnului, de la DOMNUL însuși va veni binecuvântarea individual peste fiecare din poporul Său sfânt. *Și să vezi* (mai bine: să privești) *binele Ierusalimului în toate zilele vieții tale.* De o mare bucurie patriotică va avea parte, cu pacea patriarhală. Dumnezeu îi va oferi ocazia ca el să vadă țara părinților săi prosperând vesel și capitala în floare și inima sa se poate delecta la această priveliște. Când râurile de har din Templu curg spre binecuvântările casnice și acestea vor fi însoțite de binecuvântări naționale, atunci binecuvântarea este una întreită, pe care omul temător de Dumnezeu o primește în calitate de cap de familie, de membru al adunării lui Dumnezeu și de prieten al patriei sale pământești. Iar de acest privilegiu va avea parte permanent toată viața sa; și viața sa va fi una lungă și îi va vedea pe copiii copiilor săi. De foarte multe ori, evlavia adevărată aduce oamenilor asemenea binecuvântări; iar dacă sunt lipsiți de acestea, atunci primesc altele și mai mari în compensație.

Versetul 6. *... și să vezi pe fiii fiilor tăi!* Aceasta este o bucurie deosebită. Moșnegii vor întineri din nou cu nepoții lor și-și vor trăi din nou vremea tinereții prin ei. Nu spune Solomon că copiii copiilor sunt cununa celor bătrâni? Și chiar sunt. Bunicul temător de Dumnezeu privește cu plăcere la ei în nădejdea că în ei se va propaga generația evlavioasă; el se bucură în presimțirea că dintr-o casă vor lua naștere multe case, toate la fel de fericite ca și casa strămoșească și în cinstea Domnului va fi ridicat în fiecare casă altarul de pe care dimineața și seara va sui spre

cer jertfa de tămâie. Versetul nostru promite o viață lungă, a cărei fericire va continua în copii și în copiii copiilor. Este unul dintre semnele că omul este făcut pentru nemurire, că pentru el este o asemenea bucurie să-și prelungească viața în viața urmașilor săi.

Pacea să fie peste Israel! Cu aceleași cuvinte plăcute s-a încheiat și Psalmul 125. A fost, evident, un cuvânt plăcut de rugăciune al celor evlavioși din Israel și el este scump și pentru noi. Dacă poporul lui Dumnezeu savurează pacea, atunci ne bucurăm și noi toți. Bunăstarea noastră este inclusă în ea, dacă aleșii Domnului vor fi salvați și păziți de ceea ce le tulbură liniștea. Patriarhul Iacov a fost aruncat încolo și-ncoace de multe furtuni; el a cunoscut puțină odihnă în cea mai mare parte a vieții sale; dar Domnul l-a ajutat în toate necazurile sale și l-a adus la un loc de odihnă, la început în ținutul Gosen și după aceea în peștera Macpela, unde a putut să doarmă cu strămoșii săi (Geneza 49.29-32). Urmașul său cel mai mare a trebuit să sufere mult și la urmă a fost pironit pe cruce; dar El a înviat la viața veșnică de pace și în pacea Sa este adăpostul nostru sigur. Descendenții spirituali ai străbunului părinte Israel mai împart și astăzi cu el împeștritura experiențelor vieții; dar și pentru ei mai există o odihnă și ei savurează deja de acum pacea de la Dumnezeu păcii. Iacov, care s-a zbatut plin de neliniște, a devenit un Israel, un prinț care l-a biruit pe Dumnezeu cu stăruința sa și tocmai cu aceasta a găsit pace. Această pace să vină peste poporul său, să vină peste noi!

Comentarii și cuvinte expresive

Pentru întregul psalm: Psalmii 128 și 127 se întregesc. Ei se comportă unul față de celălalt asemănător cu parabolele din Noul Testament despre comoara din ogor și cea a unei perle. Ceea ce îl face fericit pe om, în Psalmul 127 este prezentat ca un dar de binecuvântare și în Psalmul 128 ca o binecuvântare de răsplată; ceea ce în Psalmul 127.3 se sugerează fugitiv ca רַחֵם (răsplată), aici ajunge la dezvoltare. Acolo apare ca un dar al harului, în contrast cu lucrarea omenească spontană, înstrăinată de Dumnezeu; aici, ca rod al *ora et labora* (roagă-te și muncește). Prof. Dr. *Franz Delitzsch* † 1890.

O viață fericită de familie a fost dintotdeauna și până în ziua de astăzi o reputație frumoasă pentru Israel. Cântărețul știe că teama de Dumnezeu este o condiție pentru aceasta. Pe de altă parte, familia, ca cea mai originală formă a oricărei comunități morale, este baza pentru comunitatea morală mai vastă a statului sau a comunității. Dacă familia prosperă în Israel, atunci se poate aștepta, sperând, și fericire, și pace pentru Israel. Vezi Zaharia 8.5. Prof. Dr. *Fr. Balthgen* 1904.

Versetul 1. *Ferice de oricine se teme de DOMNUL* și așa mai departe. Aici avem izvorul viu al binecuvântării, care se odihnește pe viața matrimonială și casnică. Când înțelepciunea lumii se apucă să aleagă o soție și să întemeieze o familie, atunci ea nu poate să pună mâna decât pe acea parte a lucrării, care se găsește pe pământ și care este vizibilă pentru ochiul senzorial. Ea construiește, ca să zicem așa, parterul și etajul de deasupra, adaugă cornișa și frontonul de pod și clădirea arată foarte falnică – dar nu are nicio temelie. Oriunde vezi un cămin conjugal care sfidează constant furtunile, poți să fii sigur că el se bazează pe o temelie solidă, care este situată în afara simțurilor omenești și că această temelie este *teamă de Domnul*. De aceea, sfântul psalmist a dat, cu înțelepciune, temerii de Dumnezeu un loc imediat la începutul acestui psalm frumos, care laudă binecuvântarea care coboară peste viața matrimonială și casnică. – După Prof. Dr. *A. F. Tholuck* † 1877.

Există o teamă de Dumnezeu care are chin în ea și nicio fericire. Privirea cu care un rebel implicat într-o răscoală publică îl privește pe prințul care a triumfat victorios, față de care el s-a

făcut vinovat de înaltă trădare, sau simțămintele cu care un escroc ajuns la capătul șiretlicurilor sale stă în fața creditorului neîndurător, sau un criminal lovit în conștiință stă față în față cu judecătorul drept, sunt frecvent o imagine a sentimentelor pe care omul le nutrește față de Dumnezeu. Evident că aceasta nu poate fi teama aceluia pe care psalmul îi ferește. Nu, teama de Domnul, cea care îi însuflețește, este aceea pe care revelația de Sine a lui Dumnezeu, așa cum este ea cuprinsă în Cuvântul Său, o produce în inima aceluia care acceptă în credință această revelație. Este teama pe care o nutrește copilul față tatăl său venerabil – teama de a nu-i displăcea și de a nu-l mâhni; este teama pe care o simte un om salvat de la ruină față de binefăcătorul nobil, care l-a smuls de la pieire cu cel mai mare sacrificiu – teama de a nu se dovedi nevrednic de această bunătate; este teama care umple inima răzvrătitului iertat, care se topește în lacrimi de recunoștință în prezența Împăratului înălțat, în fața treptelor tronului căruia poate să stea iarăși cu onoarea dăruită din nou – teama că ar putea să uite vreodată harul Domnului său și că ar putea să-I dea acestuia motiv să-și regrete harul. De un asemenea fel este teama creștinului, o teamă care este însuflețită de venerația față de măreția lui Dumnezeu, de recunoștința pentru binefacerile primite, de respectul pentru a nu-L supăra pe Domnul, de dorința de a câștiga aprobarea Sa și de dorință profundă de comuniune deplină cu Dumnezeul din cer. Această teamă este, în măsura în care aceasta mai este posibilă la un om care umblă în trupul păcătos, foarte asemănătoare cu teama care îi umple pe îngerii sfinți, ba chiar L-a însuflețit pe Însuși Fiul lui Dumnezeu când a umblat aici jos ca slujitor al DOMNULUI, când se odihnea peste El duhul temerii de Domnul și teama de Domnul a fost pentru El un miros plăcut (Isaia 11.2,3). Această teamă a copiilor lui Dumnezeu nu este o teamă de frică, ci de dragoste, care, cu puterea unui impuls involuntar, se dă înapoi de teamă să nu facă ceva care L-ar mâhni pe Domnul sau să nu omită ceva care ar putea sluji la glorificarea Sa. Adevărata evlavie este adevărata înțelepciune, singura care există; și deoarece începutul, mijlocul și sfârșitul oricărei înțelepciuni este frica de Domnul, de aceea, ferece de omul care este stăpânit de ea! *Robert Nisbet* 1863.

Teama. Acest cuvânt nu sună tocmai foarte promițător de fericire, dimpotrivă, acesta este un cuvânt sumbru, care ne amintește de una dintre lucrurile care fac adesea viața mulțimii atât de nefericită. Dar stați! Despre teama de cine vorbește psalmistul? Despre teama *de Domnul*. Această rază de lumină schimbă toată imaginea. Cine se teme așa, acela n-are a se teme de nimic; toată teama înmiiată, meschină, a inimii omenești este înghițită de această teamă mare; și această teamă sublimă este la fel de dulce, la fel de liniștitoare și de binefăcătoare, cum teama meschină a necredinței chinuiește inima și o neliniștește. Arhiepiscop Dr. *R. Leighton* † 1684.

Este *ferice de cei care umblă în căile Domnului*, pentru că El Însuși, Domnul, umblă cu ei. „Și Domnul era cu Iosif; și el era un om care prospera” (Geneza 39.2). „Și David ajungea din ce în ce mai mare, pentru că Domnul Dumnezeu al oștirilor era cu el” (2 Samuel 5.10). „Și Domnul a fost cu Iosafat, pentru că a umblat în căile dintâi ale lui David, tatăl său; și așa mai departe (2 Cronici 17.3 și mai departe). *Th. Le Blanc* † 1669.

Versetul 2. Cuvintele acestui verset le putem citi în mai multe sensuri, fără ca unul să-l excludă pe celălalt. Te vei hrăni din munca *proprie*, cinstită, pașnică, nu din asuprirea altora și din jefuirea a ceea ce au câștigat ei prin muncă; din *muncă* să te hrănești, să nu duci în trândăvie o viață leneșă de cerșetor sau de gurmand; ce ai câștigat prin muncă, aceea să „mănânci”, să *savurezi* recunoscător și voios, să nu trăiești sărăcăcios, din zgârcenie, și să te lipsești pe tine și pe ai tăi de ceea ce slujește sănătății; și câmpurile tale să nu fie vizitate de lăcuste și nici de alte calamități (Deuteronomul 28.38 și în continuare), ci să dea rod bogat și nici un vrăjmaș nu-ți va strica recolta și n-o va lua cu el (Deuteronomul 28.51). – Dar cine urăște munca, acela nici nu are vreun folos de la ea și acela nu poate să spună: Mâncarea mea

este să fac voia Tatălui (Ioan 4.34). În schimb, pentru cine astfel de muncă este o bucurie, acela nu numai că se uită, nădăjduind, după roadele viitoare ale muncii sale – ceea ce chiar poate să facă -, ci găsește deja în muncă din când în când întărire și plăcere, pentru că el se ostenește în slujba lui Dumnezeu și spre onoarea Domnului. Astfel va fi *fericit și îi va merge bine*, chiar și în mijlocul tuturor grijilor și ale ostenețelor vieții și, în plus, îi face mereu semn viitorul de aur, deoarece el va mânca pâinea în Împărăția lui Dumnezeu, când va sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov (Luca 14.15; 13.29). *J. M. Neale* † 1866.

Aceasta trebuie să-i învățăm și pe soți, să lucreze; pentru că aceasta dă dreptate naturii, că bărbatul trebuie să-și hrănească soția și copiii. Căci dacă soții știu că trebuie să se teamă de Dumnezeu, care i-a creat și i-a binecuvântat ca pe creaturile Sale (versetul 1), atunci va fi și trebuie să fie cealaltă latură, să înceapă să facă ceva, ca să nu trândăvească. Cu toate că osteneala și munca noastră nu sunt suficiente pentru hrană, Dumnezeu le folosește totuși ca mijloc prin care ne va binecuvânta. Pielea nu-l hrănește pe cizmar, semănatul nu-l hrănește pe țăran, nici predica pe predicator; totuși, Dumnezeu dă hrana prin ele sau cu ele. Munca este porunca lui Dumnezeu și prin ea vrea Dumnezeu să binecuvânteze. – Acestea sunt legăturile corecte cu care sunt uniți soții, știind că și munca mâinilor noastre și grija familială sunt o jertfă plăcută lui Dumnezeu: că femeia când pune copilul la piept ca să sugă, bărbatul când muncește încât îi transpiră pielea, fac pentru Dumnezeu o asemenea slujbă duhovnicească, ce depășește cu mult toate slujbele înțelepte ale călugărilor, oricât de dure ar fi. Căci ascultă ce spune prorocul: *Vei fi fericit și îți va merge bine*. Această laudă a muncii ar trebui să fie scrisă pe toate uneltele și pe fruntea care transpiră de la muncă. Lumea o întoarce și spune: Ești nenorocit și-ți merge rău pentru că mereu trebuie să suferi și să porți aceasta; fericiți sunt cei care trăiesc în trândăvie, care au fără muncă ceea ce le trebuie. Dar creștinii adevărați, care se tem de Dumnezeu, muncesc cu o inimă ușoară, veselă, pentru că își dau seama că munca este un lucru sfânt, care îi face plăcere lui Dumnezeu și prin care El vrea să le dăruiască și să le dea binecuvântare alor Săi. Iată, un țăran creștin, evlavios, vede scris acest verset pe căruța și pe plugul său, un cizmar pe pielea și pe sula sa, un fierar și un tâmplar pe fierul și pe lemnul lor: *Vei fi fericit și-ți va merge bine*. *Dr. Martin Luther* 1531.

Multe vise încântătoare au fost visate deja de oameni, cum să se ridice infirmitățile și slăbiciunile din lumea noastră pământească, cum să se înlăture toate piedicile vieții, cum să se poată îndepărta toate ostenețele și răul din lume. Naturi cu înclinații artistice au pictat multe tablouri în fața ochilor noștri despre un paradis pe pământ, unde viața va fi o neasemuită sărbătoare lungă. Dar deșarte sunt toate asemenea vise și tablouri ale viitorului. Ele sunt de origine omenească, nu divină, ele corespund rădăcinii egoismului, nu dorului după sfințenie. Ele nu se lasă realizate într-o lume decăzută, care este plină de mâhnire și nevoie pentru că este plină de păcat. Tot binele și toată sănătatea se nasc în ordinea mondială actuală din eforturi și dureri. Bucuria este o floare care crește aici jos numai pe mă răcinele trudei, sub grija înnobilitoare a omului. Noi nu putem culege merele de aur ale hesperidelor dacă nu-l învingem pe balaurul egoismului și al trândăviei, care ne închide grădina. Dar chiar și presupunând că am fi capabili să ajungem la obiectele dorinței noastre fără efort și plângere, n-am avea totuși de la ele nicio desfătare adevărată. Ca să ne folosească cu adevărat, ele trebuie să fie produsul abnegației și al muncii noastre. *Hugh Macmillan* 1871.

Munca, simbolul pedepsei omului, este și ea taina bucuriei vieții sale. *James Montgomery* † 1854.

Vei fi fericit și așa mai departe. *D'Israeli*, scriitor și om de stat englez, † 1881, pune în gura unuia dintre personajele sale cuvintele: „Tinerețea este o vorbărie fără conținut, vârsta bărbăției

este trudă istovitoare, bătrânețea este regret și suferință!” Ce perspectivă tristă asupra vieții! Ea pare să fie adevărată într-o anumită măsură, în legătură cu o viață lipsită de evlavie; cu siguranță nu este adevărată pentru o viață care este unită cu evlavia. Unde teama de Dumnezeu guvernează viața, acolo vremea tinereții nu este un amestec de exuberanță și de nebunie, ci acolo tânărul este umplut de planuri nobile, de un scop demn al vieții și de nădejde arzătoare de a atinge idealurile; acolo vârsta bărbăției nu este numai o istovire și o tortură de sine, ci o luptă biruitoare și o activitate bucurătoare; acolo bătrânețea nu este numai un regret și o tristețe, ci ea are acolo în memorie o comoară bogată, minunată, din care își scoate din nou vigoarea tinereții; și mai strălucitoare chiar decât retrospectiva recunoscătoare este perspectiva încrezătoare în slavă, în tinerețea veșnică, spre care merge cu fiecare zi tot mai repede. *R P. Macmaster* 1878.

Versetul 3. Înainte de cădere, Paradisul a fost casa omului; de la cădere, casa a devenit paradisul său. *A. W. Hare* † 1834.

Ambele comparații ne vor fi mai clare, dacă, pentru o mai bună lămurire vom aranja versetul în felul următor:

Soția ta, înăuntrul casei tale,
va fi ca o viță roditoare,
copiii tăi, în jurul mesei tale,
ca niște ramuri de măslini.

Interiorul, de fapt *partea situată în spatele* casei, desemnează odăile gospodinei ca fiind locul unde femeia își are cercul ei deosebit de activitate și unde și trăiește izolată de lumea de afară, într-o anumită măsură, cu toate că această izolare a femeii era la israeliți mult mai puțin severă decât la celelalte popoare orientale. Alții înțeleg prin aceasta de-a dreptul exclusiv iatacul femeii. Dar probabil că nu trebuie să înțelegem așa de strict sensul cuvântului. *Vița* este, înainte de toate, imaginea cea mai nobilă a rodniciei, poate cu gândul ascuns al dependenței, ca una care are nevoie de sprijin. *Ramurile de măslin* sunt imaginea vieții viguroase, sănătoase, vesele. Aceeași imagine este folosită de către autorul grec de tragedii, Euripide, † 406 î.H. *J. J. St. Perowne* 1868.

Unii, la fel și *Luther*, au înțeles cuvântul ebraic *laturi* ca fiind *peretele* casei (*Luther* 1524: în pereții casei tale; mai târziu: în jurul casei tale); în orice caz, orice poate să însemne și așa, vezi, de exemplu, Exodul 26.23 (însă aceasta desemnează totuși peretele din spate), referindu-se la viță. Dar nu-mi amintesc nici măcar de un singur caz unde să fi văzut în Orient vița de vie trasă pe zidul casei. La fel de puțin am văzut măslini sădiți în imediata apropiere a casei, poate ca frunziș, pentru care nici nu sunt potriviți. - După *D. John Kitto* † 1854.

Vița de vie este numită de multe ori în Sfânta Scriptură. O țâșnire și o activitate intensă a sevelor curg prin trunchiul ei. Și lăstarul cel mic pare să devină un trunchi de grosimea unui om, dacă are teren bun și tratament grijuliu, prin care într-un an curge seva pentru mai bine de o mie de struguri, în timp ce ramurile sale trimit curții umbre largi. Iosua și Caleb ar mai putea și astăzi să găsească în multe ținuturi struguri de doisprezece pfunzi și boabele sunt câteodată așa de mari ca prunele. Surprinzătoare este această bogăție a unei plante atât de insignifiantă la început, care se împarte în sute de mlădițe îndepărtate, cărora tulpina le trimite vlagă și dulceață până în colțul cel mai îndepărtat al curții. Din „Cunoști tu țara?” de *Ludwig Schneller* 1889.

Un mare rol îl joacă *măslinul* în viața palestinienilor. El iubește anturajul și se ține de cele mai multe ori, ca și animalele, în imediata vecinătate a oamenilor. Aproape peste tot unde te apropii de un sat, deja de departe se vede o coroană întunecată de măslini stând în jurul acestuia. Deja Moise i-a spus lui Israel: „Vei avea măslini în toate hotarele tale” (Deuteronomul 28.40). De multe ori vedem exemplare străvechi, care au putut să stea fidel de strajă la locul lor probabil o mie de ani. Un asemenea camarad bătrân, noduros, care poate va fi văzut lumina lumii într-o zi însoțită de primăvară din vremea lui Carol cel mare și a lui Harun al-Rashid, arată într-adevăr venerabil și suficient de bățut de soare și de vânt. Că furtunile secolelor n-au trecut pe lângă el fără să lase urme, aceasta se observă la prima vedere. Pare că i-au ros seva vieții din trup, așa că arată ca un trunchi scobit de tot, numai ca o scoarță groasă, uscată de tot. Dar lasă numai să vină toamna și vei vedea că în scoarța uscată încă mai izvorăște viață proaspătă și încă multe picături de ulei minunat de măslină curg prin nervuri. – Pe cât de folositor este măslinul, pe atât de fără pretenții și este. Terenul pădurii de măslini din jurul orașului Beit Jala a fost pe vremuri o mare pustietate stâncoasă, ca toți munții învecinați; acum curg an de an din mijlocul stâncilor râuri întregi de ulei (compară cu Deuteronomul 32.13). – Firește că acolo unde măslinii formează o pădure, ca la Beit Jala, nu este mândria euforică a pădurilor de brad și de stejar, prin ale căror galerii vuiesc vânturile nordice. Măslinul este dintr-o altă lume decât brazii și fagii zvelți. Dar frumos este totuși; și cine a trăit o anumită vreme în Palestina, acela ajunge să-l iubească. El a fost comparat nepotrivit cu salcia. Aceasta poate să se potrivească măslinilor italieni, dar nu acestora de aici. Cât de frumos arată măslinul nostru, când frunzele sale strălucesc după ploaie ca o cunună argintie, când vântul de primăvară îi mișcă încet ramurile acoperite de flori fermecătoare! Ia o asemenea ramură lungă, zveltă, înflorită și îndoiaie-o ca pe o cunună, și nu te vei mai mira de ce cununa olimpică a învingătorilor constă dintr-o asemenea ramură, pe care un băiat cu un cuțit aurit o tăia din măslinul sfânt și care era ținta cea mai înaltă a ambiției tineretului elen. Cât de închisă și distinsă este culoarea sa, cât de nobil formate și în același timp cât de indestructibile sunt frunzele sale, care deja în istoria porumbelului lui Noe au fost înnobilate, înainte de toate celelalte frunze, ca simbol al salutului de pace. Palestinienii știu să prețuiască bine acest pom fidel. Uleiul pe care li-l livrează este mângâierea lor în zilele bune și rele. Celui sănătos îi face zilnic pâinea gustoasă când o înmoaie în ulei, ca odinioară văduva din Sarepta, și în nopțile lungi de iarnă îi luminează coliba întunecată. Dar bolnavului îi slujește ca medicament în tot felul de necazuri trupești. Chiar și celui sănătos îi va întări sănătatea. Arabilor le place și astăzi să se ungă, ca în vremea biblică. În antichitate, uleiul de măslină îi era turnat pe cap musafirului la ospete. Că împărații erau unși cu ulei de măslină, că această ungere în cele din urmă a devenit un simbol al înzestrării cu demnitate a copiilor lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt, nu mai este nevoie să se amintească. Psalmistul își exprimă cea mai voioasă nădejde (Psalmul 52.8) când spune: „Dar eu sunt ca un măslin verde în casa lui Dumnezeu”. Și pacea fericirii casnice îi amintește de ramurile de măslin, care se îngrămădesc rodnic și bogat în jurul *unui* trunchi. *Fiii tăi, ca niște ramuri de măslin în jurul mesei tale.* – Din „Cunoști tu țara?” de *L. Schneller* 1889.

Vino cu mine în crângul de măslini și-ți voi arăta ce ar fi putut determina această comparație. Privește această imagine simbolică! Pomul bătrân, în curând gata să se usuce, este aici, după cum vezi, înconjurat de un număr de vlăstari tineri și puternici, care au răsărit toți din rădăcina paternei tulpini venerabile. Este ca și când ar apăra-o și ar îmbrățișa-o și o țin dreaptă; ba chiar ne putem gândi că de acum înainte vor purta roadele, pe care altfel le-am cere de la tatăl slăbit de bătrânețe. Astfel se unesc copiii buni și iubitori în jurul mesei celui drept. Fiecare contribuie cu ceva la fericirea comună și spre binele întregului – o priveliște plăcută cu care Dumnezeu poate să învioreze ochii fiecăruia dintre prietenii mei. *W. M. Thomson* 1881.

Făptura omenească este, fără efectul înobilator al harului, un măslin sălbatic (Romani 11.17), iar strădania celor mai mulți părinți este numai de a face să crească acest măslin sălbatic. Câtă râvnă, câte griji și trudă se întreprinde adesea pentru cultivarea a tot felul de abilități, care par să fie atât de atrăgătoare, dar care se ofilesc, care nu sunt florile aducătoare de roade nobile ale acestui măslin sălbatic. *Richard Cecil* † 1810.

Versetele 4-6. Cum dorea Haman să se strige: „Așa se face omului pe care vrea împăratul să-l onoreze” (Eстера 6.7,11), așa vestește psalmistul aici solemn: „*Iată, așa va fi binecuvântat omul care se teme de Domnul*”. Va fi binecuvântat în soția sa, binecuvântat în copiii săi, binecuvântat în munca sa și în toată casa lui. Dar de binecuvântări va avea parte într-un fel mai înalt de la versetul 5 înainte. Uneori, un om evlavios tot nu poate să-și liniștească inima, cu toată bogăția în binecuvântările familiale de care are parte, pentru că Adunarea Domnului este în nevoi. Bucuria pentru cetatea lui Dumnezeu este mai presus de orice pentru el, chiar și de cele mai nobile bucurii pământești (compară cu Psalmul 137.6); astfel, dacă Sionul este trist, nici el nu poate atunci altfel decât să fie trist, chiar dacă propria lui casă este plină de bucurie. Uneori, în schimb, un om are în familia sa atâta necaz și mâhnire, încât trebuie să suspine chiar dacă Ierusalimul se bucură și Sionul este vesel. Dar dacă omul temător de Dumnezeu poate să vadă numai binecuvântare, atât în familia sa, cât și în Sion, o, cum se va umple atunci inima sa de bucurie, cât de desăvârșită este atunci fericirea sa! - Și „*Iată, așa va fi binecuvântat omul care se teme de Domnul!*” *Joseph Caryl* † 1673.

Versetul 5. *Să vezi binele Ierusalimului și așa mai departe.* Ar fi un lucru foarte nebunesc dacă unui mădular al trupului i-ar plăcea numai ceea ce i-ar folosi lui personal, iar binele întregului ar fi neglijat. Pentru că suntem foarte înclinați să ne înșelăm în această privință, profetul îmbină în imaginea omului temător de Dumnezeu, binecuvântat, binecuvântările casnice și binele general al Adunării Domnului astfel, încât să vedem deslușit că ambele sunt împreună și nu trebuie despărțite. *Jean Calvin* † 1564.

Versetul 6. Teama de Dumnezeu sau adevărata evlavie este la fel de favorabilă pentru o durată lungă de viață, ca și pentru o viață fericită. Ea prelungeste viața tocmai prin aceea, că se opune oricăror rele care vin să scurteze durata vieții omenești. Războiul, de exemplu, pe câți nu-i smulge în vigoarea lor cea mai bună! Încă mult mai mare este numărul acelor pe care alcoolul și urmările acestuia îi bagă de timpuriu în mormânt. Oamenii trăiesc mai mult în țările creștine, decât în țările păgâne. Creșterea duratei de viață este un efect imediat al adevăratei evlavii. *N. Mac Michael* 1860.

Toată binecuvântarea fiecărei persoane în parte vine de la Dumnezeul mântuirii, care Și-a făcut locuință în Sion, și se împlinește prin participarea la bunăstarea cetății sfinte și la cea a întregii comunități, al cărei centru este. O cântare nou-testamentară ar deschide aici priveliștea asupra Ierusalimului de dincolo. Dar caracterul imprimat de Vechiul Testament acestuia de aici, nu permite aceasta. Făgăduința vorbește numai despre participarea din lumea aceasta la binele Ierusalimului (Zaharia 8.5) și despre dăinuirea lungă în copiii copiilor și în acest sens cheamă pacea peste Israel, mijlocind, în toate mădularele sale, pretutindeni și pentru toate timpurile. Prof. Dr. *Franz Delitzsch* † 1890.

Sfaturi omiletice

Versetul 1. Psalmistul îl ferește în acest verset pe *oricine* care se teme de Domnul. Nu este afirmația sa contrazisă de limbajul faptelor? Nu numai judecata lumii este adesea exact opusul, chiar și pentru omul temător de Dumnezeu este aici un nod, la dezlegarea căruia mulți au

muncit din greu; vezi, de exemplu, Psalmul 37, 49, 73; Iov. Încercări pentru rezolvare în Vechiul Testament, deplină soluționare în Noul Testament și în claritatea veșniciei.

Să observăm: I. Legătura strânsă dintre adevărata *teamă de Dumnezeu* și *umblarea* corectă. 1) Există o teamă falsă, slugarnică. Ea nu duce la un fel corect de ascultare, pentru că aceasta trebuie să fie făcută de bunăvoie și în mod voios. 2) În schimb, teama din venerație și din dragoste copilărească ne va orienta picioarele sigur pe căile lui Dumnezeu, le va păzi pe căile lui Dumnezeu și le va înaripa pentru grabă. II. *Fericirea* omului, la care sunt ambele unite. 1) Este fericirea vieții; viața este prin aceasta fericită. 2) Este fericirea casnică. Unde capul de familie este evlavios, acolo este îndeplinită prima condiție: casa să devină un loc de pace. 3) Este fericirea de a putea fi o binecuvântare în cercurile mai strâmte sau mai largi ale eficacității. 4) Este fericirea adânc simțită a inimii, de a trăi în părtășie cu Dumnezeu. 5) Și toate acestea nu sunt decât preludiul pentru fericirea veșnică a cerului. *John Field* 1885.

Versetul 2. 1) Munca este o binecuvântare pentru omul temător de Dumnezeu. 2) Rodnicia muncii sale este un efect al binecuvântării divine. 3) Savurarea rodului muncii sale este o altă binecuvântare. *W. H. Page* 1885.

Bunăstarea pământească. 1) Sursa ei: binecuvântarea lui Dumnezeu. 2) Canalul prin care curge spre noi această binecuvântare: munca noastră. 3) Măsura în care ne este promisă binecuvântarea pământească: este ca noi să ne hrănim pe noi și pe ai noștri din munca noastră. Un surplus trece dincolo de promisiune. (Dar proverbul spune pe drept: „Hărnicia are mereu ceva în plus” - și pentru binefacere.) 4) Savurarea. Ne este permis să savurăm rodul muncii noastre.

Veselia evlavioasă. 1) Ea este o consecință a binecuvântării divine. 2) Ea rezultă din atitudinea corectă față de Dumnezeu (versetul 1). 3) Ea vine după muncă serioasă, loială. 4) Ea este o impresie anticipată despre cer.

Versetul 3. Binecuvântarea copiilor. 1) Copiii în jurul mesei noastre. Ei pricinuiesc costuri și griji, pun pe noi responsabilitate, dar bucuria cântărește mai mult. 2) Copiii ca ramurile de măslin: viguroase, plantate pe rând, crescând pentru a ne lua locul, făgăduind rod spre folosul oamenilor (folosirea măslinelor și a uleiului lor ca aliment și medicament, pentru înviorare și iluminare) și spre onoarea lui Dumnezeu (ulei pentru candelile sfinte).

Un tablou complet de familie: capul de familie, soția, copiii, casa odăile interioare, masa. Noi ar trebui să cerem binecuvântarea lui Dumnezeu asupra a orice, asupra persoanelor, a lucrurilor, să mulțumim lui Dumnezeu pentru orice și să folosim orice într-un mod plăcut lui Dumnezeu.

Fericirea casnică, o binecuvântare deosebită a evlaviei. Să explicăm cum dă evlavia naștere la fericirea casnică și cum o menține.

Versetul 5. Binecuvântarea din Sion. Vezi Numeri 6.24-26.

Două râuri de binecuvântare. 1) Binecuvântarea care curge de la casa lui Dumnezeu peste casa noastră. Casa lui Dumnezeu stă într-o relație strânsă cu propria noastră mântuire, cu înălțarea sufletească și mângâierea noastră și așa mai departe, precum și cu nădejdea noastră la convertirea copiilor noștri, a personalului nostru de serviciu și așa mai departe. Este locul unde sunt educați spiritual copiii noștri, unde leagă prietenii foarte binecuvântate și așa mai departe.

2) Binecuvântarea care trebuie să pornească de la casa noastră asupra casei lui Dumnezeu. Participarea personală la soarta Adunării Domnului, ospitalitatea, binefacerea, slujitul și lucratul pentru Domnul și așa mai departe. Cooperarea copiilor la sfânta lucrare. Influența foarte binecuvântată a femeii ca soție, mamă și gospodină și așa ai departe.

Versetele 5,6. Bătrânețea noastră va fi una fericită. 1) dacă ne-am petrecut viața în teama de Dumnezeu, 2) dacă viața noastră este înconjurată până la capăt cu dragoste, 3) dacă la bătrânețe mai avem o inimă caldă pentru cauza lui Dumnezeu. *W. H. Page* 1885.

Versetul 6b. Pacea în Adunarea Domnului. Cât de minunată este ea, de unde izvorăște, ce o tulbură și ce o promovează și ce fel de roade nobile produce.

Tradus din „*Die Schatzkammer Davids*”, Ediția 2004, Editura CLV - Bielefeld